

[Statsministeren]

problem, og det er derfor den metode, regeringen agter at anvende, når et lovforslag herom senere vil blive fremsat i Folketinget.

Glønborg (KRF):

Der skal ikke herske nogen som helst tvivl om, at vi i Kristeligt Folkeparti har stor respekt for det helt fantastiske arbejde, som fagbevægelsen – og her tænker jeg på den store, brede fagbevægelse i al almindelighed – har gjort i dette land for at sikre den svageste part på arbejdsmarkedet ordentlige vilkår. Det har jeg sagt adskillige gange fra denne talerstol, og det står vi stadig væk ved. Den respekt er der.

Men så vil vi også have lov til at pege på de eksempler, der findes på, at faglige organisationer misbruger deres magt over for enkeltmennesker.

Vi har ikke været meget inde på den del af hele problemkomplekset, som vedrører de mange andre organisationer. Som sædvanlig er det meste af debatten kommet til at vedrøre det, vi kalder fagforeningerne, men jeg mener stadig væk, man kan pege på forhold som det, at den offentlige sygesikring arrangerer det sådan, at man reelt ikke kan være praktiserende læge uden at være medlem af Lægeforeningen. Teoretisk kan man godt, men i praksis kan man ikke. Det er en forening, som er meget barsk over for medlemmerne – her har man bare at makke ret. Jeg har lige hørt, at der ingen nåde og barmhjertighed er selv for en læge, som i en periode slet ikke driver lægegerning. Man må opretholde sit medlemskab og betale sine 7.000 kr. om året for at stå som medlem, hvis man vil have mulighed for at fortsætte, hvis man om 5 eller 10 år vender tilbage til lægegerningen. Det er måske heller ikke helt rimeligt, og sådan kunne vi pege på forskellige forhold.

Det, jeg efterlyser fra regeringens side, er vilighed til at tage fat på nogle områder, hvor man kan rette op på skævheder.

Jeg har efterhånden haft adskillige sagsforløb i hånden med herop, og jeg kan ikke nå at gå dem alle sammen igennem, men jeg vil lige pege på, at Kristelig Fagforening flere gange har skrevet til finansministeren for at spørge, om det ikke var muligt at få ændret reglerne om samarbejdsudvalg på det statslige område. Det må vel være rimeligt, at de mennesker, der arbejder et eller andet sted, og som skal samarbejde, selv får lov til at bestemme, hvem der

skal sidde i samarbejdsudvalgene. Men tingene er faktisk strikket sådan sammen, at et menneske, der vælges til samarbejdsudvalget, men som ikke er medlem af den rigtige faglige organisation, ikke kan få lov til at sidde i det pågældende samarbejdsudvalg.

Så er det man siger: Det er ulovligt at have eksklusivbestemmelser, men man kan ikke få lov til at blive valgt af sine arbejdskammerater til at sidde i samarbejdsudvalg. Er det rimeligt?

Her vil jeg gerne gøre opmærksom på, at der står i Verdenserklæringen om Menneskerettighederne, artikel 20, at ingen kan tvinges til medlemskab af foreninger. Det er måske noget, der var værd at tage frem.

Gang på gang er det stillet op her, som om alt vil blive kaos og alt vil blive umuligt på arbejdsmarkedet, hvis man forbyder eksklusivaftaler. Jeg har lyst til at spørge de betænkelige, om de synes, det går så fuldstændig elendigt og umuligt til på det norske og det vesttyske arbejdsmarked. I Norge har det siden 1927 været forbudt at lave eksklusivaftaler. Der er en så klar retsbestemmelse derom, at hvis nogen skulle lave dem, er de altså pr. definition ugyldige. I Vesttyskland er de direkte grundlovsstridige, og dér går det egentlig ganske udmærket.

Derfor må vi sige, at dette her er et spørgsmål om viljen til at give nogle mennesker frihed til at ordne forholdene sådan med hinanden indbyrdes, som de føler det naturligt at gøre.

Jeg vil altid respektere alt, hvad der smager af demokrati, inden for fagbevægelsen. Selvfølgelig er der masser af eksempler på, at det går reelt, menneskevenligt og demokratisk til i forbindelse med alle de aktiviteter, der er i fagbevægelsen. Men jeg kan ikke forstå, at en så rimelig stærk fagbevægelse som den socialdemokratiske er så hunderød for, at der er 15.000 mennesker i dette land, som har meldt sig ind i Kristelig Fagforening, og at der i dag er 54.000 mennesker, der står som medlemmer af den kristelige a-kasse.

Der er det specielle ved Kristelig Fagforening, at man dér ikke ønsker at konflikte med hinanden. Derfor har man nogle aftaler mellem arbejdsgivere og arbejdstagere om at tale sig til rette om tingene. Jeg synes, at dette at kunne klare sine problemer uden at skulle ud at slås med hinanden er noget, der ellers har sympati også til venstre i denne sal. Derfor kan jeg ikke forstå, hvorfor man ikke vil tillade, at disse for-